

GORE SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. VI.

ZAGREB, 15. SRPNJA 1951.

BROJ 29.

BROJ UČITELJEVIH PRIJATELJA

Nas je kričano uvijek zanimalo, koliki je broj prijatelja i pristaša Isusovih. Da li je taj broj velik ili malen? Prije svega treba reći, da se na to pitanje ne može dati nikakav određeni odgovor. Ogromno mnoštvo židovskoga naroda je najprije pošlo za Isusom. Onda su sustali tako, kao da im se put smio i vrata su postala promalena, da svi uđu. Cijele su čete odravljanih od Isusa kružilo Palestinom. Ali oni u svojoj sreći nisu smislili na Osega, koji im se smilovao u njihovoj nesreći. Drugi su opet vjerovali u Njega, ali svoju vjeru nisu priznali iz straha pred Farizejima i svecenicima, koji su im prijeli, da će ih izbaciti iz bogorolnice (sinagoge). To nam svjedoči samo Sv. Pismo: »Ali ipak mnogi i od poglavara vjerovali su u Njega, ali Ga nisu priznavali poradi farizeja, da ne budu izopćeni iz sabornice, jer su više ljubili ljudaka, nego li slavu Božju« (Iv. 12, 42-44).

Prije nego li se Spasitelj uzdigao na nebo, sakupio je oko Sebe svoju malu vjersku općinu iz Jeruzalema i okoline. Iz grada je pošao s njima izvan gradskih zidova na brdo Maslinovo. Oko Njega su bili: Majka Božja, Apostoli, učenci, pobožne žene, oko 120 osoba. Učeni se to iz Sv. Pisma, koja govori: »Tada se vratilo s gore, koja se zove Maslinska, koja je blizu Jeruzalema jedan subotnji dan. On je kad dođe kući, popeo se u gornju sobu, gdje su obično boravili, i to: Petar i Ivan, Jakov i Andrija, Filip i Toma, Bartolomej i Matej, sin Alfejev, i Simon Revnitelj i Juda, brat Jakovov. Svi su ovi bili jednodušno postojani u molitvi sa ženama i s Marijom, Majkom Isusovom i s braćom Njegovom« (Dj. 1, 12-14).

Zidovi su gledali vrlo znatiželjno ovu četu, koja se uspinjala na brdo Maslinovo. Kakove su se sve misli radale u njihovim dušama, kad su promatrali, kako stupa ta povorka kao da prati visoka gosta ili prijatelja u svojoj sredini. Gledali su, kako im se mišl usnice i kao da govore s nevidljivim. I svi su uprli oči prema istomu mjestu.

Zidovi nijesu vidjeli preobraženo tijelo Uskrsnula, ali su Ga vidjeli učenicima. I ova povorka po ulicama grada Jeruzalema može se nazvati prvom tijelovskom procesijom. Na Maslinovu brdu Spasitelj je posljednji puta bogolovio sve svoje ljubljene prijatelje i onda uzeo na nebo. Zalost, a i blaženo veselje bilo je u isti čas u srcima svijui. Sv. Pismo to crta ovako: »I izvede ih prema Betaniji, i podignuvši ruke svoje blagoslovi ih. I kad ih je blagoslivljao, odijeli se od njih, i uznesoše se na nebo. I oni padoše ničice pred Njim.

i vratio se u Jeruzalem s velikom radošću. I bili su neprestano u hramu slavnici i blagoslivljujući Bogas (Luka 23, 50-53). Zato su se prvi kričani vraćali u Jeruzalem i s radošću govorili: »I Riječ je tijelom postala, i prebivala među nama, i vidjismo slavu Njegovu kao jednorodnoga od Oca, puna milosti i istine« (Iv. 1, 14).

O tom nema sumnje, da je Bog-Covjek imao prijatelje svake dobe i svakoga stazea među običnim pukom i obrazovanim krugovima, među odraslima, ali i među djecom. Njemu je stoga ljudstvo i davalo pridjevak »Božanski prijatelj djece«. Djeca su spadala među osobite prijatelje Isusove. Slike, koje Ga prikazuju među djecom, pune su nježne dražesti. On je ljubio djecu. U Njegovim su očima bila djeca najdragocjenije blago, dragi kamen, poradi svoga nevina srca, svojih čistih i nepomućenih očiju i svojih nepovrijeđenih ruku. Djetinja je duša i tjevu bila zvijezda s nebeskih visina i dijamant iz Božje krunice.

Zato je On dao da sjaji nad djecom puna sućnana svjetlost Njegovog srca. Ljubav rodi uvijek ljubaviju. Veselo su k Njemu trčala mala dječja srca. Kaže se, da se Anđeli Čuvari igraju s malenom djecom, kad se ona u kolijevci smiju. To je sakriveno drugim ljudima. Njima je vidljivo. Slično se može kazati, da su djeca Svete Zemlje prepoznala Boga u Spasitelju.

Spasitelj je veličao djecu. Govorio je: »Gledajte, da ne prezrete ni jednog od ovih malenih, jer vam kažem: Anđeli njihovi gledaju lice Oca moga, koji je na nebesima« (Mt. 18, 10). Svako dijete ima jednoga nebes-

koga kneza za svoga zaštitnika, zato se mora djetetu iskazivati posebna pažnja. Stoga je opravdana riječ Spasiteljeva: »Ako tko sablazni jednoga od ovih malenih, koji vjeruju u mene, bolje je mu bilo, da mu se objesi mlinski kamen, što ga okreće magare, o vratu njegovu, i da potone u dubini morskoj« (Mt. 18, 16).

Kardinal Manning veli: »Ako je već svaka suza jednoga djeteta, uzalu prolivena, krvava mrlja na zemlji, to je tisuć puta gore, ako neki čovjek kao divlja zvijer razdriče dušu djeteta, goni je iz raja nevinosti i čini je robom sotone«. A i obratno. Spasitelj veli: »I tko primi jedno takovo (nevinu) dijete u moje ime, mene prima« (Mt. 18, 5). Djeca su osobiti dar Božji. Zalag Božjega pouzdanja. Nosioj nebeskoga blagoslova. Roditelji ih moraju primati s punim poštovanjem i zahvalnošću, a ne smatrati ih nesnosnim teretom.

Izbaciti dijete iz obitelji, znači prezirno odbiti Spasitelja s kućnoga praga. Kaoščno ima i četvrta riječ Isusova: »Zaista vam kažem, ako se ne obratite i ne budete kao djeca, ne ćete ući u kraljevstvo nebesko« (Mt. 18, 3). Mi treba da budemo djeca pred Bogom, a muževi pred ljudima. Treba da poprimimo od djeteta ono najbolje: nevinost, čistoću srca, poslušnost, jednostavnost, poniznost, odano pouzdanje i zahvalnost. Treba da odbacimo ono, što je neretko kod djeteta: svojevlastnost, prkosnost, samovoljnost, opornost i svadljivost.

Samo tako se postaje pravim prijateljem Kristovim i počevca broj Njegovih pravih pristaša. Ako ovdje uzmemo u obzir djecu, tko će onda izbrojiti broj prijatelja Učiteljevih!

»Zapovijedi su Gospodnje pravedne, one vesele srca, i sudovi Njegovi sladi su od meda i saća, zato ih sluga Tvoj sluša« (Ps. 18, 9-12). Iz Pričovanja donosio sv. Miso

Sumnje proti vjeri

Sumnje u vjeri ne znače uvjeren, da imamo stabu vjeru. Ima pobožnih duša, kojima Bog dozvoljava sumnje, da ih još više učvrsti u kreposti. Kad takove sumnje navale, i čovjek im se odlučno odupre, tada duša još više prione uz istinu, u koje je sunjanja. Zato se ne trebamo plašiti, kad nam za vrijeme molitve iskrene sunnja: »Gospodine, ima li nebo ili pakao, misli li vjerske istine utvare zmogja i slično, nego se takovim sunnjama odlučno oduprimo.

Mnogo puta se dogodi, da smo saeti krivi sunnjama, koje se u nama bude proti vjeri. Ili smo slušali prigovore proti vjeri ili smo ih čitali. A možda se u nama nalazi neka pogreška, iz koje izlaze sunnje proti vjeri. Možda provodimo nevjeran život, koji nije u skladu s vjroom, pa nam vjerska smeta. Može da bude, da o vjerskim istinama previše razmišljamo, zeleći ih svojim razumom dokuciti, pa se zato radaju sunnje. Kod svih tih slučajeva valja najprije odstraniti uzroke sunnjama: ostaviti ljude, koji govore proti vjeri, odbaciti knjigu, koja piše protiv vjere, popraviti svoj život i usmjeriti ga po vjeri, ne tražiti da nam razum baš sve shvati. Kad smo odstranili uzroke, i ako nakon toga još ostanu sunnje, tada ih treba pomoću ispodvjetne ili kojeg drugog svjetla raspršiti. Neke nam on objasniti, kako se ima shvatiti ta istina vjere, o kojoj sunnjamo. U sumnji ne treba ostati, jer nam ona izjedra snagu i polet duha. Svaki dan se oružamo proti sunnji tako, da često budimo u duši čini vjere.

Ako nije povod sunnjama proti vjeri u nama, nego one dolaze same od sebe, onda ih treba smatrati napastima đavoškim. Naša volja ne sudjeluje s njima, što više, dosadne su joj i odvratne. Valja se proti njima boriti prezrom. Ne treba na njih paziti ni toliko, koliko na perazumno pripovijedanje kakova brbljavca. Takovo se vladanje nimalo ne dopada napasniku, pa zato bije od takova čovjeka. Vrio je dobio i u takovim sunnjama od vremena do vremena probuditi čini vjere. Takav čini na jača i dovodi od Gospodina djelujuću milost, da napast brzo svladamo.

U napastima proti vjeri može nam poslužiti kao obrana i misao, da je potrebu imati napasti, da se čovjek iz njih u vjeri većma učvrsti. Napasti su kakve dužno zlo. Ako je tako, primimo ih spremno i bez stramijanja kao dopuštenje Božje, i strpljivo ih snosimo, dok se Gospodinu sviđi.

Sveti Sofronije pripovijeda o nekoj bogobojaznoj djevici, da su je napale žestoke sjetilne napasti. Što im se više protivila, to je neprijatelj sve žešće navijalo. Napokon zavoe Boga u pomoć i napasti nestane. Za par dana osjeti ona teške napasti proti vjeri. Opet je molila za pomoć i sada joj se pojavi anđeo i reče joj, da se bez napasti ne može na zemlji živjeti, i neka si izabere, hoće li nečiste napasti ili napasti proti vjeri. Ona je odabrala one prve, jer kolikogod su dosadnje, ipak joj se činilo, da su manje upravljene proti Bogu, nego one druge.

Tko želi napredovati u kreposti, neka se ne boji napasti. Lako je raditi za Boga, kad je svijetlo vjere nepomućeno i jasno, no ne treba klonuti ni onda, kad se ono zamrača i s njime nestane svih radosti i slatkoca. Nije bilo sveca, koji ne bi duže vremena trpio od duhovne suhoće. Duhovne utjebe perioda ju više drugom životu, nego ovom. Kad bismo imali stalno duhovne utjebe, kako bismo imali zdržali iznenadnu navalu duhovne tmine i suhoće? Bacila bi nas u očaj. A ako imamo češće napasti, a rijetko utjebe, pa ipak ustrajemo na krepomom putu, tada nam se duh neobično jača i ima puno nade, da ćemo se dovinuti i savršenom životu.

MAJCI BOŽJOJ BISTRİČKOJ

Ljetno se već sunce za brežuljke krađe,
S čela nam još kaplju krupne kapi

Prašni smo od puta, ali stigismo oti:
Pred nama je, eto, draga crkva Tvoja!

Svi padamo nice pred oltarom

Umor, prah i suze pokajnice primaš,
Jer nemamo ništa do ti bijede svoje,
A Ti, za nas svakog blagi pogled imaš.

Svakome na kipu malom Tvojim i crnom
Kroz trenutke duge pogled znade slati.
Svi smo jedno ovdje: prosjak i bogataš,
Mi smo Tvoja djeca, a Ti naša Mati.

Sve nevolje naše odbjegloše račus;
Duša nam uživa djetak rajske sreće.
Kad je ovdje tako, kako će tek biti
U nebeskoj slavi, koja prestat ne će.

S Tobom biti, Majko, znači raj uživati,
Od Tebe daleko — u duš je pak.
Kroz stoljeća mnoga Hrvati Te ljube,
Molimo, da vazda ostalo bi takot

Nasljedstvo

Ona i majka možda su ne misle na to, da su mi kašnja u jednom lancu, hejega dužina se može nepredatiti ni jedno smrtno oči. I u tom nepredatnom nizu živi jedan dio njihova vlastitog bica. Ta ih misao može ustretiti ili prestrahiti, Uređiti će ih, ako ono, što i očaj živi kao njihova baština u budućim generacijama (pokoljenjima), pokazuje da nosi blagoslov pred sudom Božjim i svojim potomcima. Preplašit će ih, ako njihovu baštinu tereti nevolja i predložio kroz svu pokoljenja, koja iz njih kao stabla izlaze.

U onoj se vrijeme s mnogo truda i s velikom ostroumomnošću izražavaju tjelesnu i duševnu vazu među pojedinačnim generacijama. Znanstveno se ustanovilo, da se određene sposobnosti našega tijela i njegovih organa baštiniuju i da se neke osobne nepočetne pojave s nekorištenjem živacovih podraživača u sredini krvima.

Ta istraživanja baštinijskih osobina izložila su strahovite učinke, koji se na navedenu baštinu pojavljuju kod potaknutih bolosti, ljekovitosti, dok i nasljedne djetke i djeca njegove djece ne padnu pod zemlju. Ove su obilježje obratke poznate, jer se od vremena na vrijeme odgrađuju u svakoj općini i selu. No najnovija su istraživanja u otkrivenju njihova opsega otkrila.

Još su strašnije baštinijske posljedice u duševnim bolestima. I tu se provlače kroz generacije nezabavna umna nasljedivanja. Žrtva za življenje potaknu pade. I još svima nam je jasno to da od oca i majke, dječa ih bašte. Tko bi isprobao i vrijeme sve jake, uočio, bio bi i neprozračno neč, suze, oči, kletve, s kojima u smrt potakne otkazane nesretne pokoljenja.

Kad se sve to znađe, onda treba da dobro promišli onaj, što se nikako da stupi u šenijski stajec. On ne smije da ima pred očima samo svoje kraskovite želje. Treba da gleda pred sobom i svoje pokoljenja, koja bi mogla trpjeti, patiti i pasti na teret drugima, kad neke ne bi bilo u red s obzirom na baštinijske ili vlastite tjelesne ili duševne pogreške braćnih družava.

Ako je dakle netko od svojih roditelja ili svojom vlastitom krivnjom navuкао na se bolesne klice, neka razmišlja bude posljednji član obitelji koja budućnost nego da bude početak i lever moćnija zaruka i preopasnost drugih. U tom slučaju treba da ima Božje, kao iu svakom slučaju provodi da kraja onajmenj ševt pon trnja i pašnja.

Ima i drugih blizkih vaza među pojedinačnim pokoljenjima: duševnih baština, koje vren roditelje s dječom, odrasle s mladišću. Sve namie, što mi sami nalično i želimo, osjećamo i vjerujemo, može prijetiti kao osvjetloenje, dobra volja, sklonosti i odluke na navedila pokoljenja. A kako ih se ma i koji na te mišljene da se također, za tu baštinu moraju polagati račun! Kako ih si mnogi roditelji nisu svjesni odgovornosti, koje lišadu u tom pogledu zbog svoje djece. Oni ne misle, da se svaka nepravda prijet, koju izgovaraju, dalje širi u miselnom svijetu njihove djece. Da svako zlo djelo očeva ili majčina sa zamannom snagom podržuje sila i kerkru na nasljedovanje.

Oni se preplašaju da ne znadu, da svaka dobra misao, koju su uskratili svojoj dječ, svaka promišljena opomena, svaki dobar i uzoran čin, koji nisu upitali, da je sve to protivno onim Božjim stavovima, koji su njima povjeren i koristi njihove djece. Bog od njih traži, da sijn dobro djeme u mlada pokoljenja, da ne tako neprestano u Bogu obavljaju svijet i dvoječanstvo. Ako dakle zlo nametnulu svoju službu, sijn korov u mladim Božjim vrhovima.

Ako promotrimo odnosa roditelja prema dječ u tom pogledu, to oni su njih prenose duševno i duševno bogatstvo, onda vidimo, da obilježja život nam nastavim onl, duboko i svetl misaoe. Za sv je svaki zaobračaj lazečni on i mudrie i djeteta odlučno, sveto i najobilježje vrijeme na vremeniti i vječni život njihove djece.

Ono, što vrijedi sa roditelje, to vrijedi i sa snaobračaj lazečni odradili i mladišće. Tko bi mogao kao Kašn upitati: »Jesam li ja čuvav brata svojega? Jesam li ja čuvav svoga brata, čuvav svega bliznjega, ali i njegov uposredništvo. Ti si napuste duševno i duševno bogatstvo, onda vidimo, da obilježja život nam nastavim onl, duboko i svetl misaoe. Za sv je svaki zaobračaj lazečni on i mudrie i djeteta odlučno, sveto i najobilježje vrijeme na vremeniti i vječni život njihove djece.

NI ČUDOREDNA OSOBNOST NIJE PRAVILO ČUDOREDNOSTI

Etiki personalizam ili čudoredna osobnost je čudoredni nazor, koji postavlja kao vrhovno mjerilo čudorednosti čudoredu izgradnju pojedinačnog života. Najveća je svaka ljudska života na zemlji, da svoji pojedinač sebe čudoredu usavršava da se na svim područjima djelatnosti pod vodstvom razuma čudoredu što više djega.

Razum kod svakoga čovjeka ima vrhovno vodstvo, a sve druge tjelesne i duševne sposobnosti moraju slijediti razum i pokoravati mu se. Sto je veći i ljepši sklad između svih duševnih i tjelesnih sposobnosti pod vodstvom razuma, to će čovjek biti krepostiji i usavršeniji, to će se više približiti uzoru čovjeka. Treba prema tome što više učiti, da razum ima što više znanja, jer će tada razum i druge sposobnosti u čovjeku moći uspješnije voditi k savršenstvu. Čije razum nema znanja, tu čovjeku manjka svjetlo i vodstvo, tu spriječen ili sasvim nemoguć razviti i ostalih sposobnosti u čovjeku. Za samostalno ili nezavisno čudoredu izgradivanje samoga sebe treba imati velike prirodne sposobnosti, mogućnost baviti se naukom, i puno vremena za naužnu i nadzor nad samim sobom. Jer je čovjek prepisani samo vlastitom razumu i daj samomu sebi, to se čudoredu izgradnja po ovom nazoru traže mnoge i velike povoljne životne okolnosti. Sve, dakle, što pomaže čovjeku k njegovoj čudoredu izgradnji i usavršenju, to je dobro, a sve, što čovjeku prijeti ili mu smeta na putu njegove čudoredu izgradnje, to je zlo.

Nema sumnje, da je od svih čudorednih nazora tako zvanog »nezavisnog moralna« nazor o čudoredu izgradnji samoga sebe pod vodstvom razuma nama kršćanima-katolicima najbliži, ali je ipak manjkav. A zašto? Jer ne priznaje ni Boga, ni objavljenije vjere, ni Božjih zapovijedi, ni Božjih načela, ni bilo što vrhunatstvo. To znači: razum je prepust samom sebi i svom samostalnom vodstvu. Iskustvo pak pokazuje, da razum, ako se ne drži nepogrešivih Božjih načela, kako ih izlaže nepogrešivo Crkveno učiteljstvo Katoličke Crkve, lako padne u zabludu. Koliko je već bilo na svijetu bezvredno sposobnih ljudi, koji su bez Boga htjeli sami sebe vo-

dit i do visokog se savršenstva izditi, pa su duboko zabludili i tužno završili. Gledajte i promatrajte najnoviju povijest. Gledajte vode raznih pokreta, ideologije raznih životnih nazora. Ne može se reći, da nisu imali ljepih predodžbi i sposobnosti. Nije im manjkala ni nadobudnja, ni dobra volja, da osvoje i pomognu svom narodu, svojim pristajama. Ali, jer su radili bez Boga, slijedili samo svoju vlastitu razum, koji je prije ili kasnije pao u zabludu, pod vodstvom zabluda su sami stradaći i konačno sav svoj narod upropastili.

Kad bi sam razum bez Boga i Božje nauke bio dostatan, da čovjeka čudoredu izgradnju i usavršiti, onda bi svi školovani ljudi morali biti čudoredu dobitri, i što je nekoliko škole svršilo, to bi morao biti čudoredu bolji i usavršeniji. I obratno sv od kojih su bez škole, koji nisu imali prilike, vremena i sredstava za školu, ili nisu imali prirodna dara za školu, bili bi čudoredu zli u čudoredu pogledu vrlo niksko. A to ne stoji. Koliko ima, načelno, i vrlo visoko obrazovani ljudi, koji su svršili sve pa i najviše škole, dakle imaju razum i život gotovo razvijeni, a u čudoredu pogledu nisu ni približno dobitri, nego do skrajnosti opak i pokvaren, pa i najgori zločinci! A naprotiv, koliko imade seljaka, zanatlika, obrtnika i ljudi u drugim staležima, koji nemaju nikakvih škole, a u čudoredu pogledu stoje vrlo visoko. Čuli su u životu bar glavne istine svete vjere, što ih je nepogrešivo Bog objavio: »Poštujte Boga, ne govori grde ne kuni, ne ubij, ne ukradi, ne nosi lažna svjedočanstva, ne diraj u tuđe poštenje...« Toga su se vjerno držali i postali ljudi ni značajev, u čudoredu se pogledu digli tako visoko, da im se divimo. A mnogi od školovanih ljudi, jer se nisu obazirali na Boga i njegov nepogrešivi nauk, nego su se dali voditi samo svojim slabim i pogrešnim razumom, pa su duboko, postali beznačajev, da se stide i sami sebe, a pogotovo ih se stide drug.

Razum je lijepe, velike i veličanstvene moć u čovjeku, ali samo onda, ako slijedi vjeru kao putokaz. Sam za sebe — bez Boga i vjere — razum je pun zabluda, čemu je svjedočanstvo sv, neretko najnovija povijest.

PODINTAK

Iz dnevnika jednog maturanta

Ljep proljetni dan, jako toplo sunce, priroda, koja se budi na novi život, umirni cvrkut ptica — sve to me izmamilo na polje. Podoh s knjigom u ruci, ali nitam čitao. Zahvatio me val snježnog proljetnog raspoloženja. Gotovo sam osjećao, kako trava niče i zeleni se, kako se rastvaraju pupoljci, lije latice cvjetova i proljba lišće. Grudl su, mi se punile toplim uzduhom, što odtjele svježinom, i najradije bih zapjevao zajedno s tolikim pticama, što skakću po krošnjama voćaka.

Bio sam sam, smiren slobodan sretan. Osjećao sam, da je u svojoj prirodi prisutan, da tu svuda živi i djeluje veliki neizmjerljivi Bog. On je tu! O Njegovoj prisutnosti, o Njegovoj snazi i snazi govori mi svaka travka i cvijetak, zemlja i nebo, to dnevno, bitno, udno nebo i same, koje me tako ugodno grije i zaslijepuje mi svjetlosno oči.

Bog! On je tu! Ja Ga ne vidim, Tek po Njegovim tragovima, po Njegovim djelima znam da opstoji, i tek naslućujem, kakav bi mogao biti, kako mora strahopostovanje prema tebi kao zrelo-mu čovjeku. Ona i tebi gleda uvor i primjer. Ona prisiljava svaku tvoju riječ. Gleda svaku crtu na tvom licu. Svako tvoje djelo naslućuje.

Odgovornost pojedinačna na buduća pokoljenja ide još i dalje. Ona ide i u javni život, koji preuzimaju slijedeće pokoljenje od starijih. Zato mora biti toga svjetlome. Njegov dobar primjer u ljepovoljanju vjere i obdržavanju čudorednih načela u svakom

biti velik, silan i uzvišen i obuzima te želja, da Mu se približim, da dodam k Njemu, da se povežem i sjeđim s Njim. Kako bi to bilo moguće! — A ipak moguće je! On je među nama. On je u nama. Ništa nije lakše nego doći k Njemu i sjediti s njim — s Njime — Tako je to jednostavno, a tako nevjerojatno!

Danas se ćutim tako smiren, tako sretan i zadovoljan. Upravo osjećam, kako me nešto vuče k Bogu, kako bljavno moje blize tezne za Njim i hoće upravo žudi, da Mu se potpuno preda. I nema ništa, ama baš ništa, što bi me u tom spriječio ili smetalo i upravo ta spoznaja me usređuje. Znam i osjećam, da imam čisto srce, da nisam ni na što vezan i da svom dušom hoću biti dobar i čistit. Hoću ono, što Bog od mene traži. Doista ako posjedujem ovo troje: čisto srce, potpunu slobodu i volju iskreno usmjerenu prema Bogu, mogu biti sretan, veselo, jer uvijek o tome sigurno je jamstvo radosti i sreće.

Čist, slobodan i čist Božjoj prirodi, — ima li šta ljepše od toga? Kont-

Tvoja bol, Spasitelju!

Spasitelju, Ti si propisao naš vrjedn drugog gradom, Jerusalem, jer si mislio, što je bilo zakriveno smrtima očini ljudi, koji su onda živjeli, da do doći dan priopati i njegove. Znao si, da će neprijatelj okružit grad i ne će ostati ni kamen na kamenu, zato, što nisi poznao vrijeme pohađenja svojega.

Spasitelju, Ti znađeš, kakove su završevne one duše, koje odbijaju Božji glas. Ti znađeš, kakove su završevne Tebi bljednih stvorova i zavel svje, prilazi svima, da sve spasi! Ti dolaziš, Spasitelju, uvijek budan, uvijek pripravan, da izvodi čovjeka na gut istine. Ti dolaziš, izranjen ljudskom zloćom, sa strašnim križem na ramenu. Dolaziš pod tnmovim vijencem, a svi nam ljubis. Za grešnike si žrtvovao život, za bjednike si molio na križu, ali oni, koji ne će da Te spoznaju, oni, koji uporno odbijaju Tvoju ljubavnu pomoć, oni, su takvi, kao da su opet propadaju i moraju propasti. Tve je suze, Spasitelju, plaču i nad našim grijesima, nad našom bljedom. Tvoja bol uzdiže se nad našim smrtnim zabludama, jer Ti gledaš, što mi ne možemo ugledati. Spasitelju, oprosti nam, što smo činili krive, jer mi sada želimo, da polazimo za Tobom, samo za Tobom, jer si jedino Ti istina. Put i Život.

NAPUČENOST EUROPSKIH GRADOVA. Prema najnovijim statističkim podacima London je najveći grad u Europi. U velikom Londonu ima 8.381.000 stanovnika, dok u Londonu broj 3.390.000 stanovnika. Preko tri milijuna stanovnika u Europi ima još Beč, Prsko, dva milijuna stanovnika broj Pariz. Preko milijun stanovnika imaju europski gradovi: Beč, Kopenha-gen, Hamburg, Atena, Rim, Ženeva, Genova, Palmato, Amsterdam, Rotterdam, Hag, Varšava, Loda, Lisabon, Liverpool, Manchestar, Scheffeld, Leeds, Valencija, Stockholm i Istanbul.

FILM O ŽIVOTU PIJA X, koji je 3. lipnja proglašen blaženim, počeo su izradivati. Prva snimanja vrše se u Rimu.

gena nazivlju velikom i dobitvorom dvoječanstva. Zašto? — Zato, samo zato, što je nešto otkrio i stavio u službu ljudima. — Sv. Maxwell, Volta, Newton, — i. t. d. svl su oni veličani i dobitvorci dvoječanstva, i s pravom ih tako nazivamo. No oni su to samo zato, što su nešto zapazili, otkrili, promislili i stavili u službu ljudi. Njima je i njegzino tajne omogućilo dvoječanstvu, da se njima služu. O kakav je istom velikan, kakav dobitvor dvoječanstva Onaj, koji je iz nje, stvorio i tako dnevno uredio svu prirodu, nebo i zemlju, svemir i zvijezde. A ipak u poznaju Ga, i ne će da Ga priznaju. Nije li to zabluda, strahovita i kobna zabluda?

Je li to mene dostojno? To je pitanje, koje sigurno najviše prastaje mladje čovjeka. Ali budem, što im vidion nam stavlja i uređivač svoje život i rad, sigurno ne će učiniti ništa, što bi me ponižavalo.

Mladost i polovništvo ne lđu zajedno. U nastavi mladih ljudi obitko je usudno težnje, da budemo veliki, da učinimo nešto velika, da pokazemo, što smo i što možemo. Zato treba da nam dajmo, da odaberemo jednu veliku ideju, ideal, za koji se isplati živjeti i umrijeti. I onda dati sve od sebe, žrtvovati se potpuno za nju — mišlim, da je najčasnije i najdostojnije mladica. — Biti mladišće i dati sve najbolje od sebe, ta to tako pristaje jedno su sinagol!

Krist živi! — O ljudi, evo i sada i ovaj čas On živi. On pripada sadašnjem životu, kud Ga trpate u prošlosti. Mama mladica šinite napredak, kada nam prikazuemo samo historijskog Krsta. Mi se ne oharivljavamo mnogo za ono, to (Nastavak na strani 3.)

IX. NEDELJA PO DUBOVINA

15. VII. 1951.

Današnje sv. Ewangelje (Luka 19,41-47) optuže, kako je Isus za surazna u očima proterao Jeruzalemsku proslavu i slika, bio je Njega. Isus odobro. Kada je ispravno bio izvan trgovce rebaršiti: Kuća je moja kuća molitve, a vi ste je učinili špiljom razbojnikom. I Isus zapleče na Jeruzaleom. Ove rase su zube ljubavi, smilosti i tuge. Ljubav leži da ljubljeno učini sretnim, a ako to ne može, onda plaše. Sramota tupa i onima, koji tupa, a tupa prozoranolje bi i namu sija. Tuga je smrt, kad koža našeg made tjelena smet, — propast Jeruzalema, a koliko više treba da tugašemo nad smrću dušice treba da tugašemo nad smrću dušice — smrti najbližih stanovnika. Ako koža žalimo, radi trenutne nevolje, izlišno više treba da ga žalimo radi vječne.

2. Kako možemo da Isusu stajemo uz? Ako još danas poslušamo Njegov glas i izvršimo, što nam služi na spasenje. On plače, jer vidi, da ćemo opet ubiti Njegovu molitvu i dati da mi na kraj nas bez ploda. O poslušamo Njegov glas sada, dok nam još služi svojom molitvom. Još nije naša misao došlo je smilovanja, no nasliko će mi, jer naš život prema vječnosti nije nego samo jedan hip. Da smo kako gledali, pa ma stajali na rubu propasti, možemo da se vratimo k Bogu, samo ako hoćemo. Hoćemo li?

3. Doći će dani na tebe... tjeskobe i straha, boli i patnje, očaja i propasti. Navekrat Jeruzaleme, nije hlio da se ubi, ostao je u nevjeri. Proglašao je slični priliku za svoj spas, zato su se sve Isusove riječi ispunile na njemu do posljednjeg slova. I na grješnika se još smiluje ispunjuju riječi Isusove sa činu smrti. Promislite i spremajte se i pokorom na taj veliki i odlučni čas.

4. Moja kuća je kuća molitve, a vi ste je učinili špiljom razbojnikom. Sv. Crkva je kuća Božja, a mi smo isti trgovci, kad u toj svetoj kući dajemo leli pranje svoj životom i djelima. Razbojnik smo, kad nedostojno primamo. Prifet, to kako Isusa nanovo razapnjemo. — Crkva je kuća molitve, ante u njoj možemo više od Boga jesti, nego gdje drugdje. Ako si jest Bog na svakom mjestu. On je na posebnom način u našim crkvama. Tamo je On dan i još prisutan u presvetoj Kruharšiti, ljudi nas, žrtvuje se za nas

SV. OTON

Rodio se u Njemačkoj g. 1062. Kad su mu umrli roditelji, otišao je u Poljsku i tamo otvorio školu. Bio je vrlo učen i pobožan. Knez Boleslav II, koji je poslije sio sv. Stanišavlja, kraljevškoga biskupa, poslao ga je u Njemačku, da zasedi sa njega ruku Judite, sestre njemačkoga cara Henrika IV. Oton je obavio ovo poslanstvo na najveće zadovoljstvo, ali njemački car je prikršao Otonu u svojoj službi. Iz početka je Otonu bila glavna dužnost, da sa carem zajednički molj Pašime, a poslije ga je car izabao svojim kancelarom.

G. 1102. car je postavio Otona biskupom u Bambergu. Prati ga je tako svečana povorka. Kad je Oton izdaleka ugledao katedralu, izao se i bas je po velikoj žilji ušao u katedralu. Prva mu je briga bila, da zamoli papu Paskala II, da mu oprostii, što je bio pri-

stijen primiti biskupsko imenovanje od cara. Papa ga je pozvao u Rim i sam posvetio za biskupa.

U svojoj biskupskoj Oton je najveće promicao rodolovski život, pa je i sam bio poglav redovnika. Velikodušno je pomagao siromaha. Poljski Knez Boleslav II, zamolio ga je, da prepovijeda Ewangelje slovesnim nacrtima u Pomeraniji. Oton se tomu odpravio i kao apostol obratio ove narode na kršćanstvo. Kad je svršio ovaj posao, vratio se u Bamberg i tu umro 30. lipnja 1159.

Proglasen je svetim na posoban način. Papa Klement III. povjerio je 29. IV. 1189. njemačkim biskupima, da isplaju Otonove kreposti i čudesa, učinjena na njegov zagovor i da zatim u ime Svete Stolice proglase Otona svetim. Tako je bilo i učinjeno. Njegov se spomen slavi 2. srpnja.

Najteži teret

(Štika iz zadnjih konklava)
Povodom godišnjice krunjenja Sv. Oca Pape Pija XII. milanski nadbiskup kardinal Mons. Idefonso Schuster objavio je u novinama sljedeće:

„Kada sam bio u samostanu — govoraše sv. Pijo V. imao sam sigurnu nadu, da ću se spasiti.

Počeo sam tu nadu gubiti, kada sam postao biskup.

Pokupno sam je izgubio, kad sam postao Papa.“

Tako mi je govorio kardinal Pacelli popodne 2. ožujka 1939., kada smo oćikovali konačno brojenje glasova, koje je imalo završiti Njegovim proglašenjem za Papu.

U dvorani konklava On mi je bio susjed. Ili bolje, sjedio je između mene i lisabonskog kardinala-patrijarha.

Na prigovor kardinala Pacelli-a, da ne će primiti izbor za Papu, ja sam Mu spomenuo, da je Pio V. svojim djelima pobio svoju crnu slutnju; čak je i molj. Živo želi da dodemo k Njemu, da Mu se poklonimo. Zato naše molitve u crkvi imaju posebnu moć, jer ih vršimo u neposrednoj prisutnosti Božjoj. Nastojmo dakle da vrijeme u crkvi provodimo u pobožnoj molitvi, a ne u rastresanju.

postao jedan od najsjajnijih i najsvetijih figura katoličkoga preporoda poslije Tridentinskog sabora.

Onaj, koji je imao biti izabran, ništa ne odgovori, ali kada je dao svoj formalni pristanak na kanonski izbor, uskliknuo je jakim glasom: »Smijuh mi se, Bože, po velikom milosrđu svojem.“

Povijest ovih 12 godina pontifikata Pija XII. dala mi je pravo. Istina je, da je Pio XII. bio katol. mlak, kao što ga je pio i Onaj, čiji je on Namjesnik.

Ali Bog mu je dao toliko utjehe i toliko religioznih trijuma, naročito u prošloj jubilarnoj godini, koje možda nije doživio nijedan od Njegovih Pređaslika.

Toliko milanski nadbiskup. A Pio XII. dva dana nakon izbora papom ovim riječima je započeo svoju prvu poruku upućenu svijetu: »Preteški teret Vrhovnog Svećenstva postavio je Bog po Svojoj nedokučivoj Providnosti na naša ramena. Ovak sam teret duboko uzbuđuje i skoro razdiže našu dušu...“

Težak teret, teška dužnost, ali su i velike milosti, koje su Pija XII. pratile u preteškim godinama Njegova pontifikata.

Molimo se uvijek, neka Ga Gospodin jača i sačuva.

IZ DNEVNIKA JEJEDNOG MATURANTA

(Nastavak sa strane 2)

Što je nekad bilo. Dajte nam Krista, živoga Krista, Krista sadašnjosti.

Mirno nadnoćno prelaženje preko svih zapreka, poteškoća i krvarenja naravno dovodi do ikolca.

Cistoća — to je snaga!

Cistoća, — to je radost!

Cistoća, — to je sloboda!

Cistoća, — to je mladost!

Sloboda! To je stvarnost, bez koje nema veličine. Ničim ne biti apatan, ali na što i mi uz koga, nam, ni o čemu ovčima... nije li to divot? T. za tim teži čitavo naše biće, i to moram ostvariti. Ne dati se u bilo kakvu službu, ne slušati bilo koga, ne dopustiti, da me bilo što odvuce za sobom! Je-ših Gospodar, kome hoću služiti i bi-li podložan, jest vrhovni Gospodar svemira i vječnosti. Onaj, koji je rekao: »Ne govori vas više slugama nego prijateljima. Njegov hoću služiti. Njemu hoću služiti svim svojim silama, i celim svojim bićem do groba, do vijeka.“

»Šrećito stvori mi, Bože, i duh pravi obnovi u meni... objavi mi radost i veselje i likičat će kosti ponizne... učit ću bezbožnike putevima Tvojim — i trta će moja naviještati hvale Tvoje.“

Netko je rekao: »Ne znam, što je najljepše na svijetu. No moje je mišljenje, da nema ništa ljepše od 18 godinje mladosti, koje je čiste — Zar nije tako?«

Včeraz nam je u kabinetu za pokus profesor tumačio načelo röntgenovih zraka i govorio o njihovoj primjeni u znanosti i modernom nauci. Tada sam i opet mašno oćetio Gospodstvu bliži-

S posijete Bakru

Put, što se lagano uspinje od grada, vodi me domu staraca i starica. Dolje se more smireno bijekla na pogodnom suncu, u krošnjama drveća utihnule ptice, smirile se bube u travama i zrad počiva nepavan šerov sunca.

Terah uzlazim stambuna u dom, tihu da ne pomutim mir, koji, čini se, i sam se ovdje smirio, ovdje našao svoje stalno prebivalište.

U prostranom predvorju prosipa se obilje svijetla kroz široki prozor poverh stropa, svijetla ublažena sjaja, vječno zelenog, odsjeva sa zelenila krošnje višokih stabala u vrtu.

Još nikog nema. Počekat ću, odmoriti se u toj blagost svjetla i osvjetli; se od sunčanog žara, što je vani ustirao zrak.

Premlu me. Negdje je stari sat odloži tri... iz vratiju počine tih šapaj, sam papuča, žamor — sve jači i nastu žuv razgovor — netko udahne, netko i zapjeva potho.

Jedna se vrata opezo otvore. Sušila, ali vedro staračko lice proviri — dva tamna oka zatrepte, u njima zadržite pitanje — posjete, kome, meni?

nu. Izšao sam na balkon, pogled mi je lutan svunokradim dubinama. Molio sam čitavim bićem: »Bože, Veliki si u zakonima fizike, astronomije, matematičke, stvaralačke moći. Dvina si, Gospodine, i potpuno sam shvatio, što je ono Pasteru bio rekao: »Mnogo sam učio, zato imam vjeru, kao Bretonac, da sam stasao još više sranja, bio bih pobožan kao Bretonac. Dosta znamost vodi k Bogu!

Odgovaram sa smiješkom: Vama svima, dragi!

Otvaram sa i druga vrata, nedam izlaze starice, neke odobijne, neke nasladne, ali svima vidlj u očima ono što pitanje, ista misao — posjeta... kome...?

Odgovaram sa smiješkom, istim odgovorom: Vama, vama, dragi!

Prilaze... započinje razgovor, redaju se pitanja: — otkuda ste, kamo ćete... čekate li dugo... i t. d. — i žure se da me obavijeste.

— Sada imamo Časne...

— I slatko nam pripravu...

— Vole nas...

Tako starice redaju. U očima zasja i po koja suza, ne tuže, već samoće.

Uokolo, u malim skupinama, vodi se razgovor, po neki zapjeva, a koji se i tuži na bol, reurnu, no i to je mnogo što se imati kome i potužiti, što ne umi. Tež sam, zaboravljen...

Razgovor postaje živiji, osmiju se, dobaću se dojetike, veselo je ovdje, primjećujem.

— Da, lijepo nam je ovdje...

— I vole nas... ponavljaju jedna praktički milim pogledom čamtu sestru, što je prošla.

Nego, vrijeme je meni poći — opraštam se — da, doći ću opet... ubacila i već se spuštam stambuna pa kroz vrt na ulicu.

Vani se more razliralo, u krošnjama odlično, a more prati još onaj sam glasova, onaj riječi odjekuje, ko kapljom se ponavljaju —

— Lijepo nam je... — I vole nas...

BI. PAPA PIJO X.

U nedjelju 3. lipnja 1951. navršilo se je 116 godina, kako je bio krunjen Jo-akim Starte, kasnije papa Pijo X. Tugu dana je sa vrlo visokim način u bazilici sv. Petra bio proglašen blaženim taj isti Papa, Bazilika sv. Petra već od rane jutra se počela puniti vjernicima iz Rima, Italije i ostalih krajeva svijeta. Iz Italije su naročito brojna hodočasnica za ovu priliku stigla u Rim iz Venecije, Trevisa, Padove i Biantove, a iz ostalih krajeva Europe i svijeta, hodočasnica iz Francuske, Njemačke, Austrije, Portugala, Švicarske, Engleske, Belgije, Irske i Holandije se Sjedinjenih Američkih Država, Meksika, Kanade i iz raznih država južne Amerike. Za ovu priliku došli su u Rim i hodočasnici iz Afrike, Azije i Australije. Bontifikacija Sluge Božjega Pija X. predstavljala je vjersku manifestaciju, kakve se nikada do sada u ovolikom primjerku nije vidjelo.

Celebrant kod jutarnje svečanosti, bio kardinal mgr. Tedeschini. Kada je bio pročitan papin Breve o proglašenju blaženim Sluge Božjega Pija X. — u sv. Petru bio proglašen blaženim u Bormiljevoj »Gloriji«, a također je bilo skupa veo s umjetnički izrađenog sarkofaga, u koji je položeno tijelo novog Blaženika, a koji je sarkofag bio postavljen na posebnom podiju ispred oltara Konfesije. Pošto je odjevan »Te Deum« celebrant je okada tamjanom tijelo Blaženika, koji se nalazi još u neraspadnutom stanju i zatim je oduševljen zavijao Pontifikal.

Poslije podne u 6 i pol sati sv. Otac Pijo XII. je iskazao počast novom Blaženiku. Ova ceremonija se redovito obavlja u samoj Bazilici, ali ovoga puta unijel pristavu nepreglednog mnoštva vjernika, koje je dubokom ispunje otjelj Trg sv. Petra i obilježje ulice, svjetlost i zvuk samoga Trgu. Ispred Bazilike je bio napravljen oltar i tamo se nalazilo sarkofag s utvornim tjealom Blaženika. Kada se je pojavio na Trgu sv. Otac nošen na »Sedia Gestatoria«, dočekale su Ga nezapamćene manifestacije pristunog mnoštva. Manifestacije su neprekidno trajale, dok ponovka sa sv. Ocem nije stigla pred pročelje Bazilike. Tamo je sv. Otac slišan sa »Sedia Gestatoria« i klečeći ostao u dubokoj molitvi pred tjealom blaženog Pija X. Poslije toga je sv. Otac održao sjajan govor o novom Blaženiku i o Njegovoj pastirskoj djelatnosti, koja je bila od tolike važnosti za unutarnji duhovni preporod Crkve prema Njegovoj želji: »Sve obnoviti u Kristu!« Na kraju govora sv. Otac je dirljivo glomaz izrekao sljedeću molitvu: »Blaženi Vrhovni Svećenice, vjerni Sluge svoga Gospodina, poslan i ustrajni. Učenice Božanskoga Oččelja! Svrati svoj pogled na nas, koji se nalazimo ispred tvoga divovanskog tjelesa. Tvoja su vnanost u kojima živimo, napokon je posao, koji se od nas traži. Kristova Zaručnica, koja je jednom bila povjerna Tvojoj brizi, ponovno se nalazi u teškim tjeskobama. Njegovoj dolazi prijete bezbrojne duhovne i tjelesne opasnosti. Duh svijeta, kao rđiču lav ide naokolo tražeći, koga da proguta. Mnogi postaju njegove žrtve. Imaju oči i ne vide, imaju usi i ne čuju. Zadržavaju svoje oči uprle u svoje istine, a svima nasodiše glavao prevaru. Ti, koji si ovdje pedazio i vodio pak Božji, budi pomoćnik i zagovornik svima onima, koji se primaju sljedbenicima Kristovim. Ti, ljusovnu je srce pokrio, kada si vidio, kako se svijet survava u kvavni ponor rata, pogubljeni svijetu, pomogni konarstvu, ljudi su sada izloženi silnim kušnjama. Isprosi od Božjega milosrđa dar usajnog mtra i kao uvod ovdje mru povratak duša onom oćetaju pravoga bratstva, koje jedino može mđu ljudima i među narodima uspostoviti pravdu i od Boga željenu mgu. Amen.

Poslije govora sv. Oca održan je svečani blaženost u Presvetu, a zatim se je sv. Otac vratio u svoje odaje opet predčen manifestacijama ljubavi i molbi. Iste večeri u 10 sati u bazilici blaženjenjenim vjernicima, pak se je sv. Otac pojavio na prostranu svoga privatnog stana zabavljajući blaženovim.

Uvečer je bila svečanost blagoslovljena Trgu sv. Petra i Bazilike, na kojoj je bila navještena velika slava bi. Pija X.

(Nastavak na strani 4.)

PRAZNA SOBA

Mnogobrojna su istraživanja učenjaka otkrila, da su svi predmeti, koji nas okružuju: namještaj, knjiga, olovka, svijeća, kruh, što ja godemo, sam čovjek, komadi materije, ukratko situacija svijeta oko nas izgrađeni iz sitnih opeka, koje zovemo atomima. Predmeti nisu takvi kakvi se čine našim očima. Kad bismo se mogli sasvim namjštiti, tako da bismo bili mnogo manji od atoma i mogli motriti izgrađenu materiju, vidjeli bismo, da ona slični nježnoj maglici, u kojoj se giba mnoštvo sitnijih čestica. Za nas je kuglica bakrenog od 1 cm promjera bio čitav svemir, a atomi bezbroj zvijezda. Mi bismo se izgubili između milijun trilijuna atoma. Od jednog atoma do drugoga morali bismo prevaliti velike udaljenosti, jer su atomi na rijetko rasuti. Stovlje, vidjeli bismo, da je svaki atom svijet za sebe. U sredini je teška jezgra atoma, a oko nje su razmješteni i u bijesnim vrtlozima kruže lagani elektroni.

Atomu su najprije postavljene (tvorivene u prirodi. Oni dalje izgrađuju molekule. Najjednostavnije su i molekule građene od samo dva atoma. Međutim broj atoma može biti i tri, četiri, pet, šest i t. d. Atomi su gotovo uvijek povezani u molekule i u prilikama, koje vladaju na Zemlji, skoro nikad nisu sami za se. Atomi stvaraju i molekule, a molekule izvršavaju gravitne geometrijske likove: trokute, kvadrate, šestokute i t. d. Sva pravilna geometrijska tijela otvorena su u svijetu molekula. Tako postoje molekule šećera, soli, mliječnog kamena, vapna i t. d.

Prenašane navedenome priroda nije takova, kakovu nam je pokazuju naša osjetila: mi vidimo jedno, a u stvari je savim drugo; mi osjećamo jednu, a u stvari je nemirna kugla, koja se neprestano okreće oko svoje osi, ujedno vrtlogom brzinom leti oko Sunca (u svakoj sekundi predemo 30 km) i opet zajedno sa Suncem oko središta zvijezdane tvorbe Mliječnog Puta.

Hi uznimo na pr. pojavu težine. Mi držimo u rukama tešku čeljenu kuglu. Ona u stvari nije teška, nego je Zemlja neodoljivom silom na nju pritiska. Kad bismo mogli Zemlju odstraniti od sebe, kad mi bi djelovala ni ili ma ko drugu druga vanjska sila teže (gravitacije) — čeljena bi kugla i mi sami lebdili u prostoru, laglje nego mjehur od sapunice, zapravo ne bi uopće imali težine.

Uđimo u jednu praznu sobu. Po običnom shvaćanju potpuno je prazna, nema ništa do zidova, tlo i strop. Ona je zapravo puna raznih stvari i sila. Tu su plinovi: kisik, dušik, ugljična kiselina, vodena para, milijun čestica prašine, razne bakterije kroz nju prolaze svi moguću radio valovi sila teže, svjetlosne zrake i drugo.

Uznimo iz te sobe samo malo zraka, toliko koliko bi stalo u jedan napratak. Da sliku ovom predložimo povećamo ovaj napratak milijunputa, tako da bi u njemu bilo i naše naša zemaljska kugla. Fojedne zrčne molekule predstavim, broj jednostavnosti, kao kugle. Svaka bi molekula bila otprilike velika — u tom povećanju — kao lubenica. Razmak između pojedinih molekula bio bi različit, ali prosječno uzeo, nekoliko metara. Na taj bi način naš napratak bio povećan na makar od 50-80 trilijuna molekula. A ipak bi bio skoro prazan. Kad bi model veličine zemaljske kugle bio razdijeljen na kocke sa stranicama od 4 metra, onda bi u svakom uglu bio po 1 molekul, lubenica. Svi se ovi trilijuni molekula u slobodnom prostoru nalaze u stanju neprekidnog gibanja. Svaki molekul kod određene temperature i zračnog pritiska udvoje u svakoj sekundi oko 40 milijarda sudara s drugim molekulama. Kod temperature od 0° i normalnog atmosferskog pritiska svaki plin sadrži u 1 kubnom centimetru 27 trilijuna molekula.

Tako vidimo da u prirodi, u ovom životu, nije istina ono, što nam kazuju naša tjelesna osjetila, naše oči, nego je istina ono, što nam kazuje naš duhovni vid. Veliki prirodoslovac I. Newton kaže: »Ono, što mi znamo, samo je kaplja, a ono, što mi ne znamo, a postoji, to je ocean.« I ovaj naš zemaljski život samo je pojava, a realni bitak je u drugom višem carstvu duha.

Maks Planck, utemeljitelj kvantne teorije, jedan od najvećih fizičara na-

DVADESETPETA GODIŠNJICA BISKUPSKOG KONSEKRACIJE. Dne 4. srpnja ove godine proslavio je preuzvišen gospodin Magr. Dr. Franjo Salavica dvadesetpetu godišnjicu svoga biskupskoga posvećenja. Tom su mu zgodom čestitali: Prvostolni Kaptol, Prebendarski zbor, Bogoslovski fakultet, župnici grada Zagreba, predstavnik muških i ženskih redova i drugi čestitaji. Svečan je jutro u 7,30 sati službu služio u Misi u Zagrebačkoj katedrali, gdje je bio i konsekriran za biskupa, a poslije primio čestitane. Ad multos annos!

PROSLAVA BLAGDANA SV. CIRILA I METODA. Hrvatsko književno društvo sv. Cirila i Metoda u Zagrebu proslavilo je taj blagdan 5. srpnja sv. Misom u Zagrebačkoj katedrali, koju je služio predsjednik društva uz prisustvovanje svih namještenika za sve žive i pokojne članove društva i njihove obitelji kao i sve pretpatelnici i članice izdanja ovoga društva. — Grkokatolički biskup sv. Cirila i Metoda proslavila je taj blagdan u svom avenskom Službom Božjom u svojoj zagrebačkoj konkatedrali. — Dne 8. srpnja proslavio se u zagrebačkoj prvostolnoj crkvi svečanom staroslavenskom službom Božjom blagdan sv. Cirila i Metoda i stogodišnjica osnutka »Apostolata sv. Cirila i Metoda« u vezi s apostolskim pismom, koje je u tu svrhu napisao sv. Otac Pava Pija XII. dne 4. travnja 1931. Službu Božjom je služio magr Dr. Gabriel Bukatko, apostolski administrator Krizevačke grkokatoličke biskupije. — U Pazinu je 5. srpnja održana proslava sv. Cirila i Metoda, konferencijom tamošnjega društva sv. Cirila i Metoda, te godišnjom skupštinom Staroslavenske akademije.

VJERSKA POUKA u argentinškim školama je fakultativna t. j. vjeronauk se predaje na svim pučkim, srednjim i višim školama, ali samo onim dječacima koji pri upisu »javu da ući u vjeronauk. God. 1950. od 226.909 dca, njih 210.877 ili 92,94% se je kod upisa izjasnilo za učenje vjeronauka.

DRUŠTVO KATOLIČKIH LIJEČNIKA je ustanovljeno u američkoj republici Kolumbiji. U samom gradu Bogoti pojavilo se u članstvo preko 200 liječnika.

U KRAJU JERIHU, koji se češće spominje u Evanđeljima, osnovana je nova župa, prva nova župa poslije križarskih ratova. U tom kraju ima danas oko 90.000 stanovnika.

SVETI OTAC PAPA PIJO X. bio je proglašen blaženim dne 3. lipnja o. g. Nekoliko dana prije izvršen je pregled Njegovog mrtvog tijela, koje se još nalazi dobro sačuvano. Mrtvo tijelo blaženika je bilo preobučeno u novo papinsko odijelo i smješteno u novomjetnički izraden iljez, a tri dana poslije beatifikacije je ostalo izloženo u bazilici sv. Petra na štovanje vjernicima. Poslije toga bilo je položeno ispod oltara Krista Kralja u kripti bazilike sv. Petra.

SVETI OTAC je primio u generalnu audijenciju dne 23. svibnja o. g. nekoliko tisuća vjernika iz svih krajeva svijeta. Sv. Otac je prisutnima održao govore na šest jezika, a zadim im je podijelio apostolski blagoslov.

NA ENGLISKOM FESTIVALU U LONDONU engleski katolici su predložili prikazivanje dva vjerska misterija. Time je obnovljena stara tradicija, koja je bila uknuta 1580. kada je kraljica Elizabeta konačno odvojila Englesku od Katoličke Crkve.

STARE KRŠĆANSKE TEKSTOVE iz Transjordana je počeo su objavljivati u Rimu Teokovci potječu iz 6. i 7. st. i čuvaju ih u očetjstvu kršćansku povijest ovih krajeva.

NOVIM BISKUPOM BERLINA imenovan je, nakon smrti kardinala Preysingera, Wilhelm Westkamp, koji je nedavno navršio 60 godina života. Novi biskup živio je od 1943. u Magdeburgu, a od 1949. bio je pomoćni biskup u Paderbomu, a kao takav se imo brinuti za onaj dio paderborskog nadbiskupstva, koji leži u istočnoj zoni.

Šeg vjeka, rekao je: »Bog ne živi samo u dušama vjernika, nego On upravlja svijetom bez obzira da li tko u Njega vjeruje ili ne.«

GENERALNI KAPTUL oo. Franjevača Male Brće, koji je održavan u Beču, izabran je za generalnog defolatora slavenskih provincija. Hrvata o. Vltomira Jelčića. U četvrtak 24. svibnja izabran je generalni kaptul, skupio 6 novo izabranih franjevačkih stajaljenosti, bili su primljeni u specijalnu audijenciju kod sv. Oca. Sv. Otac je održao oo. Franjevačima govor na latin-skom jeziku.

FRANCUSKI BISKUPI su darovali sv. Ocu umjetnički izraden kip sv. Petre i Pavla od Dietela Issau. Kip će biti smješten u rimskoj crkvi sv. Eugena, gdje je bila sagrađena u spomen 50. godišnjice misništva sv. Oca.

AUSTRALJSKI KATOLICI su na svečan način proslavili 50. godišnjicu stvaranja australske federativne države. Tom prilikom je sv. Otac uputio kardinalu-nadbiskupu Sydneya osobno pismo, u kojem čestita australskim katolicima njihov nacionalni jubilej i hvali njihov rad na vjerskom, karitativnom i socijalnom polju. Australijski katolici uzdržavaju od ostalo 3.082 škole i 200 bolnica te mnoge druge karitativne i socijalne ustanove.

SVJETSKI SVEZ KATOLIČKIH ŽENA održao je od 17. do 20. svibnja svoj godišnji kongres u Luksemburgu pod predsjedništvom Holandskinje F. Sreenberg Engeringh. Prisutne su bile delegatkinje iz Njemačke, Engleske, Argentine, Belgije, Španjolske, Italije, Poljske i Švicarske. Između ostaloga vijećanje je i o suradnji Svjetskih saveznica katoličkih žena s Organizacijom Ujedinjenih naroda te s organizacijom UNESCIO.

IV. TJEDAN KATOLIČKIH INTELEKTUALACA održan je u Parizu krajem svibnja uz sudjelovanje najpoznatijih francuskih katoličkih intelektualaca. Predmet raspravljanja je bio: »Covječja nada i kršćanska nada.«

HOLANDSKO KATOLIČKO SVEUČILIŠTE u Nimegi dobit će uskoro svoj medicinski fakultet. Holandski katolici su činili ogromne napore, da se ova davna njihova želja ostvari. Dne 7. svibnja o. g. na predstojništvu je blagoslovljen temeljni kamen zgrade novog medicinskog fakulteta.

STOGODIŠNJICA SMRTI JOHNA LINGARDA, katoličkog svećenika i znamenitog historičara, koji je među ostalim napisao Povijest Engleske u osam svazaka, proslavili su engleski katolici 17. srpnja. Lingard je navodno od Pija IX. bio i peti imenovan kardinalom; što znači, da je bio »svrno imenovan, samo što mu ime nije bilo otvoreno.«

OBITELJSKI POKRET U HOLANDJI održao je nedavno u Boss-le-Duc svoj kongres. Na kongresu je prihvaćena rezolucija, kojom se traži od vlade, da se ustanovi Vijeće za obitelj. Ovo bi vijeće imalo davati svoja mišljenja o svim zakonskim nacrtima, koji se odnose na obitelj. Vijeće bi također imalo pravo, da predlaže vladi mjere za moralno i materijalno učvršćenje obitelji.

SASTANAK ENGLJSKIH I FRANCUSKIH KATOLIČKIH INTELEKTUALACA održan je nedavno u Londonu pod pokroviteljstvom Newmanova društva. Na kongresu se je raspravljalo o jačanju internacionalnih veza između katoličkih intelektualaca raznih naroda preko osobnih veza između pojedinaca.

JULIJAN MACNOIR, lisuovac, bio je proglašen blaženim na blagdan Pravega trojstva. Novi blaženik je rođen 1606. u Francuskoj, a svoju glavnu djelatnost je razvijao u Bretanji. Povodno beatifikacije, došlo je u Rim nekoliko domovine novog blaženika, francuske Hodočasnike, je primio sv. Otac u audijenciju 23. svibnja i tom prilikom im je održao govor o herojskim krepostima bl. Julijana.

ODBOR 35. EUHARISTIJSKOG KONGRESA, koji priređuje idući svjetski euharistijski kongres u Barceloni (u svibnju 1952.), raspisao je natječaj za plakate.

MICHAEL PROSPER, francuski svećenik, rekao je svoju prvu mislu 68. godini života. Priglasio je bio direktor jedne električne kompanije.

IMENOVANJE POMOĆNOG BISKUPA U ĐAKOVU

Na molbu biskupa Msgr. Dr. Antuna Akšamovića, Sveti Otac Pava Pija XII. udostojao se imenovati Msgr. Sijepa Biserčevića, duhovnička bogoslovnog sjemeništa i profesora Veleke bogoslovne škole u Đakovu, naslednim biskupom Herakleje u Pontu i ujedno ga dodijelio u svojstvu pomoćnog biskupa Msgr-u Dr. A. Akšamoviću.

Mlađi biskup Msgr. Sijepa Biserčević rođen je 3. VII. 1905. u Babnoj Gredl. Srednju školu svršio je u Đakovu i Travniku kod Oca Issauovca, gdje je i maturirao godine 1925. Teološke studije svršio je u Đakovu i potom diplomirao na Teološkom fakultetu u Zagrebu. Za svećenik je zaređen 7. IV. 1929. o. g. 1929-1933 bio je kapelanom u Podcrkavju, Novom Sanktomanu, Tovarokju, Valpuru i Đakovu. Godine 1933. dolazi u Đakovo i ovdje vrši prvu službu kapelana, zatim službu vjeronučitelja pučke škole, građanske škole i stručne škole. Kamenje postaje prebendar stolne crkve, a g. 1946. dolazi u Bogoslovno sjemenište u svojstvu prefekta i profesora na Velekoj bogoslovnoj školi, a kamnije zamjenjuje u ovoj prefekta sa službom duhovnička. Uz ove glavne službe vrši i razne pomoćne službe u centralnoj upravi biskupije. Iznad svega on je omiljeni i neumoran sapovjednik u stolnoj crkvi, kao i u crkvi č. s. sv. Krže.

Konsekraciju mladog biskupa vrši na Petrovo u stolnoj crkvi u Đakovu preuzv. g. Msgr. Dr. Josip Ujević, nadbiskup bogodarski, uz asistentstvo biskupa Msgr. Dr. Antuna Akšamovića i Msgr. Dr. Gabrijele Bukatko, apostolskog administratora i biskupa, uz pomoć Apostolske Nuncijature u Beogradu Msgr. Štjiva Odi, mnogobrojnih svećenika i velikog broja pobožnih vjernika.

Novog mladog biskupa u njegovoj teškoj i odgovornoj nadbiskupskoj službi prate naše pobožne molitve i ardane čestitke.

NOVOSTI IZ SVETE ZEMLJE. Posljednji poltaji katoličke Crkve u novoj državi Izraelu pokazuje da, iako je rat uopće okončan, još uvijek 7 vjerskih instituta, koji su zaposjedali od Židovskih trupa, nije predano za konfiskim vlastima. Od ovih zgrada katolici ne dobivaju nikakve odštete u novcu. Još uvijek su na snazi mnoga ograničenja za hodočasnike, a isto tako što se čine ulaska i kretanja misionara. Mnoge katoličke škole i škole razne vrste ostaju u vlasništvu države. Katolicima oko 50.000 kršćana napustilo je državu Izrael. Oni malobrojni hodočasnici, koji su posjetili sveta mjesta, vraćaju se razočarani zbog bijednih prilika, koje vladaju u zemlji.

U Betanji su u toku važna arheološka iskapanja, koja uglavnom vode od franjevci t. zv. Lazarove mošele, u kojoj su otkriveni odlično sačuvani mozaič. Od franjevci namjeravaju ovdje podići novu crkvu i samostan, a na mjestu arheoloških iskapanja rekonstruirati kaptul, koja će odgovarati svim najednako crkvi. Blizu istog mjesta otkriveni su na sjevernoj strani ceste, koja vodi od Jeruzalema u Jerihon, razne grobnice iz vremena Lazarova i jedna s njima, a napisima, pobožnim nazivima i Kristovim monogramima na grčkom jeziku.

BL. PAPA PIJO X.

(Nastavak sa strane 3.)

u stavu blagosiljanja. U 11 sati na večer mnoštvo je još jednom srčanim manifestacijama izazvalo sv. Oca, koji je zahvaljujući se prisutnima blagoslovom završio ovo veličnu svečanost.

Tijelo blaženog Pija X. ostalo je isloženo u bazilici sv. Petra još tri dana. Nepregledno mnoštvo vjesta, su tim dana prenosila kroz Baziliku, da su pomole i poklone pred smrtnim ostacima novoga blaženika. Poslije toga tijelo blaženika je bilo na svečan način sahranjeno ispod oltara Krista Kralja u kripti bazilike sv. Petra.